

A helyi önazonosság védelme égisze alatt értéktelenedünk el, mi vidéki emberek. Az átlagember vidéken is éli mindennapjait, mint mások a nagyvárosban. Felnő, családot alapít, otthont teremt, talán gyarapszik is. Nem csupán a magyar valóság tényszerűsége, hogy egy ember, de leginkább egy család egész életének anyagi értelemben vett munkájának eredménye az otthona. A saját lakóingatlan megszerzése itthon (is) már egyértelműen egy életmű. Legtöbb esetben kemény, megfeszített munka és hitel, évtizedekig törlesztett hitel eredménye. Mindez a gyermeknevelés és a méltóságteljes megélhetés anyagi feltételeinek megteremtése mellett.

Lázár János miniszter 17-éve elmondott és elhíresült beszédében azt mondta:

[REDACTED]

Beszédét azzal folytatta, hogy:

[REDACTED]

Tehát én ahhoz a mércéhez tartom magam, hogy az ember, ha egyszerű kétkezi munkásember, akkor ahhoz a jövedelemhez képest érjen el valamit,

Lássuk be, sokan el is értünk. Sokaknak egyetlen időálló vagyona az otthona, háza, lakása. Legyenek rá nagyon büszkék! Sokuk egész életük munkáját akumulálták ingatlnukba.

Már a parlament előtt a törvényjavaslat, aminek beláthatóan vannak jó és hatalmas veszélyeket rejtő elemei is. Érdekes, hogy a javaslat “[REDACTED]” címmel kerül a honatyák elé, miközben várhatóan a leginkább erőteljes negatív hatása éppen a hétköznapi, vidéki emberek életművét árazza le. Mondhatni, a vidék akciós termékké válik, ha a törvényjavaslat változtatás nélkül megy át a FIDESZ jogalkotó mechanizmusán.

Nem tisztem —egyelőre— megítélni, hogy a helyi önazonosság védelmébe csomagolt egyes pontjaiban egyébként vállalható törvény negatív vagy pozitív hatása érvényesül majd. A törvényjavaslat állítólag a városi agglomerációk és a vidéki települések infrastruktúráinak megóvása miatt jött létre, amit megfűszereztek egy kis Alaptörvényt is sértő, szélsőjobbos popsi simogatással is. A javaslat első verziója nagy felháborodást keltett, hiszen az olyan

tartalommal bír, ami a vidéki ingatlanok értékeit, azaz az ott élők teljesítményét, egycsapásra a felére vetné vissza.

A javaslat szerint a Kormány ismét más himbilimbijét veri a csalánba. Nem általános érvényű jogszabályt alkot, hanem a helyi önkormányzatokat jogosítja fel, hogy az új törvény alapján, szinte korlátlan kritériumrendszert alkalmazva saját rendeletet alkossanak. Szerencsére megtiltja, hogy ezt a jogkört a ~~sekszer~~ néha korrupt és/vagy majd' félnótás polgármesterek egyszemélyben gyakorolják. A döntést a képviselő-testületekre bízza. Azaz, elsősorban a helyben ismert és leginkább köztisztelőben álló helyi képviselők dönthetik majd el, hogy ki vásárolhatja meg a vidéki ingatlant. Persze erre kapnak 60 napot (ha alkottak erre rendeletet), aminek egyenes következménye, hogy a vidéken élők, amikor úgy döntenek, hogy eladják ingatlanukat, például mert gyermekeik és unokáik közelébe szeretnének költözni, majd azzal szembesülnek, hogy a potenciális és azonnali vásárlóerővel bíró vevők már alapjaiban motiválatlanná válhatnak. A bankok már jelezték, hogy a szabályzás miatt a vidéki ingatlanokra nem, vagy korlátozott mértékben fognak hitelt biztosítani.

A beterjesztett törvényjavaslat már kicsit enyhített a feltételeken. A kormányzati narratíva szerint. Azonban a település minden ingatlantulajdonosa elővásárlási jogot kap abban az esetben, ha egy nem ott élő akar ingatlant szerezni. Ez jelentősen lelassíthatja az ingatlanvásárlásokat, különösen a nagyobb településeken. Egy többezres településen vagy városban ezt a feltételt nehéz lesz betartani és betartatni, ha viszont nem teszik meg, akkor utólag semmissé válhat a szerződés a törvényjavaslat előírásai szerint. (-forrás , tv.j)

Valóban, ezzel az eladót még nem éri közvetlen anyagi kár, mivel a bejelentkező vevővel kialakult értéknél alacsonyabb árért nem köteles az elővásárlási joggal bírónak eladni ingatlanát. Ezzel szemben viszont jelentős piaci hátrányba kerül, ha a törvényjavaslat ebben a formában lép érvénybe. Piaci hátrányba, hiszen a vásárlói szándék egyértelműen csökken. A piac mindenkori, örökérvényű szabálya, hogy azt a kereslet és a kínálat szabja meg. Ki akarna olyan ingatlant vásárolni, ahol a lakcím létesítést is korlátozhatják a helyi kiváltságosok, aminek megvásárlását és értékesítését olyan feltételekhez köthetik, hogy a vevő a következő feltételek valamelyikének feleljen meg, igazolja annak meglétét:

- a közösség önazonossága, szokásai, hagyományai szempontjából lényeges, vagy

a közösség javát szolgáló észszerű kötelezettséget teljesít, esetleg közérdekű kötelezettségvállalást tesz.

- a településen lakóhellyel vagy ingatlantulajdonnal rendelkező személy hozzátartozója,
- a település a származási helye;
- bizonyítja vagy legalább valószínűsíti, hogy a születését követő tíz évben maga vagy valamely hozzátartozója legalább tizenkét hónapot a településen élt;
- állami vagy önkormányzati foglalkoztatottként munkavégzése érdekében települ be a településre;
- teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatban kijelenti, hogy a településen kíván munkavégzésre irányuló tevékenységet végezni;
- elemi csapás vagy baleset miatt otthontalanná vált;
- ő vagy közeli hozzátartozója lakáscélú állami támogatással történő ingatlanszerzéssel érintett;
- az egyház vagy egyházi jogi személy alkalmazottja;
- a településen működő köznevelési vagy felsőoktatási intézmény tanulója vagy hallgatója;
- a településen hitéleti, egészségügyi, sport, szociális, gyermek- és ifjúságvédelmi vagy büntetés-végrehajtási intézményben vagy intézetben él.

A feltétel rendszer olyan adminisztratív és bürokratikus akadályokkal tüzdeli tele az adásvétel folyamatát, amelyek vagy teljesíthetetlenek a vevő részéről és egyben időigényes, néha megalázó és egyelőre ki sem dolgozott folyamatok elé állítja a vevőt. Nem csoda, ha inkább sarkon fordul és tovább kapirgál az ingatlanpiacon és ott keres ahol a helyi képviselők egyetlen testrészét sem csípi a csalán. Egyelőre.

A törvényjavaslat a települések önazonosságát valóban védi és lehetőséget biztosít a társadalommal szemben összeférhetlenebb betelepülőkkel szemben, de következképpen utat is enged a kényszerű szegregáció jelentős növekedéséhez is.

Sajnos kicsi az esély arra, hogy a parlamentben a kormányzó erő bátor katonái a –szerintem szükséges– változtatásokat kivívják értünk, vidéki kisemberekért. Főleg nem a batidai kastélyból! A pártfegyelem és a hatalomféltés mindent felül fog írni.

Az elmúlt napok, hetek eseményei (érthető okokból) mindent leuralnak a politikai térben, így kicsi annak is az esélye, hogy a megmaradt ellenzéki (de nemcsak ellenzéki), logikusan gondolkodó politikusok ezzel a társadalom jövőjét befolyásoló törvényjavaslattal érdemben foglalkozzanak. Pedig nagyon kellene!

A javaslat szövegezése, személyes véleményem szerint, alapjaiban véve nemcsak fércmunka, de Alaptörvényellenes megkötéseket is tartalmaz, méghozzá úgy, hogy egyik rendelkezését egy másikkal állítja szembe.

Előbb azt írja, hogy „[REDACTED]
[REDACTED]”, majd megköti, hogy „[REDACTED]
[REDACTED]” [...] [REDACTED].

Márpedig a kőszikla szilárdságú és csak alig párszor módosított Alaptörvény azt mondja ki:

XV.) cikk

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Ezt a sarkalatos jogot, mostantól teljesen abszúrd módon Önkormányzati rendeletekkel lehetne sérteni, figyelmen kívül hagyni. Ez azt jelentené, hogy ez a törvényjavaslat önkormányzati rendeletet emelne az Alaptörvény fölé!

A helyi közösségek között vannak, amelyek vitathatatlanul küzdenek a társadalmi normák és az együttélés szabályait nyíltan semmibe vevő lakosok, esetleg azok csoportja jelenlétének nem kívánt következményeivel. E problémák megoldása azonban az Állam erőszakszerveinek (lenne a) kötelessége. A mostani törvényjavaslat egyfelől többeknek megnyugvást jelenthet(ne), de a jelenlegi fércmunka alapján nem tűnik másnak mint egy takarónak, amit a problémára dobznak. E tekintetben azonban tele kiskapukkal.

